

på to forskellige måder afhængig af, om de ligger ved siden af hinanden eller ovenpå hinanden. Det er absurd, og da man forhøjede standardfradraget sidste år til 3.000 kr., synes jeg ærlig talt, at man havde gjort både parlamentet og ejerboligfolket en tjeneste ved at bruge pengene til at skabe standardfradrag for alle ejerboliger. Det havde været mere rimeligt. Det er uforståeligt, og det er umuligt at besvare alle de henvendelser, vi får fra ejerlejlighedsejere.

Jeg vil bare fortælle jer, hvor grotesk det her kan være i praksis. Man kan forestille sig en vej, hvor der er to hold rækkehuse, et på højre side af vejen og et på venstre side af vejen. Det ene hold rækkehuse er matrikuleret som ejerboliger, det andet hold rækkehuse, som er fuldstændig identiske og opført af den samme mand det samme år i de samme sten og med de samme materialer, er af nemhedshensyn opdelt i ejerlejligheder. De koster jo det samme, for det er akkurat det samme hus. Og boligejerne på venstre side af gaden har et standardfradrag på 3.000 kr., men de boligejere, der bor i den samme slags bolig på den anden side af gaden, har ikke noget. Så logisk er det her altså opbygget.

Til ministeren og hans historiske redegørelse vil jeg kun sige to bemærkninger. Det holder altså ikke vand. Argumenterne halter, så det basker. Før man fik den procentuelle lejeværdi indført for ejerboligerne – altså for parcelhusene – havde man også en skønsmæssig lejeværdiansættelse, som svarede til det beløb, som boligen kunne lejes ud for. Alligevel havde man samtidig fuldt fradrag oven i købet for vedligeholdelsesudgifter.

Da det viste sig, at udgifterne til vedligeholdelse ikke var til at kontrollere, fordi alt hed maling og tapet, uanset om det var cognac og piratos, indførte man standardfradraget og den procentuelle lejeværdi. Så kan man jo ikke som argument bruge, at da man gjorde det tilsvarende for ejerlejligheder 5 år senere, skulle der betales for at få den procentuelle lejeværdi ved at miste retten til fradraget. Den logik burde man ikke have selv i Socialdemokratiet. Den hænger simpelt hen ikke sammen. Jeg synes også, at mange af de argumenter, vi har hørt, ikke er andet end søsyge bortforklaringer.

Hvis det her drejer sig om, at man for at få det vedtaget skal anvise en kompenserende besparelse på 155 mio. kr., så tror jeg, at vi med Fremskridtspartiets sparekatalog i hånden ville være i stand til at gøre det mindst 10 gange. Men et sted, hvor vi nemt kunne spare 155 mio. kr.

uden at skade nogen som helst, ville være at fjerne de allerallerværste udskud på fritidsloven.

Vi kunne jo fjerne tilskuddene til striptease, kamelridning og sådan noget i den stil, man kunne sætte et loft over, hvilke budgetter kommunerne havde til rådighed. Det er jo lidt mærkeligt, at man i en tid, hvor der er loft over alting – og når pengene er brugt, så kan man ikke få mere – har et fuldstændig vildtvoksende område, nemlig retten til at blive undervist i hvad som helst, bare man er 14 år; dér er der ingen grænser, dér skal kommunen bare punge ud. Så jeg vil anbefale en kompenserende besparelse med det samme på 155 mio. kr. på det område.

Så vil jeg i øvrigt sige, at når Fremskridtspartiet ikke bryder sig om at få genindført retten til dokumenterede udgifter – og vi kan slet ikke forstå, at SF egentlig støtter det – er det, fordi det jo har vist sig, at det er fuldstændig umuligt at kontrollere, og derforuden vil det i hvert fald have provenumæssige konsekvenser, så det basker.

Vi kunne sagtens have forestillet os, og det står også i bemærkningerne, at man havde reguleret det her standardfradrag i tidens løb. Det har jo ikke været reguleret, siden det blev indført i 1965. Men det har vi ikke gjort, så det eneste, det her forslag går ud på, er at skabe den her ligestilling. Og skulle galt være, at man ikke kunne enes om andet, så ville vi hellere være med til, at beløbet var lidt lavere, men at alle så fik det samme beløb, hvis det var de politiske kendsgerninger. Det er ikke et forslag fra Fremskridtspartiet – Fremskridtspartiets lovforslag ligger her.

Men der skal ikke herske tvivl om, at vi allerhelst ser lejeværdien afskaffet. Men vi kender dette Folketing, og vi regner med, at det, De Konservative går og bryster sig så meget af i øjeblikket, nok ender med 30 kr. eller 40 kr., hvis det overhovedet ender med noget – eller noget andet urimeligt. Derfor ligger det her altså på lagerhylden og kan tages frem igen, så vi i det mindste kan få skabt nogen lighed, for der er ingen boligejere i dette land, der kan forstå, at der er større velvilje fra Folketingets side, hvis ejerboligerne ligger ved siden af hinanden, end hvis de ligger oven på hinanden.

Hermed sluttede forhandlingen.